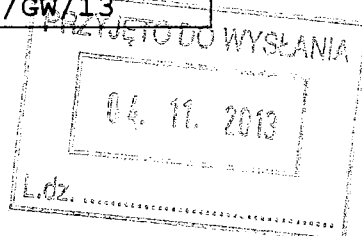

PREZYDENT MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY	Warszawa, dn. 31 . 10 . 2013 r.
PE-OP. 3130.85.2013.GWA BPE-2-OP/31101/3867 /GW/13	

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

1. Podstawa prawna interpretacji
Art. 14j § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.)
2. Rozstrzygnięcie
Po rozpatrzeniu wniosku z dnia 1 września 2013 r. (wpływ do organu podatkowego w dniu 5 września 2013 r.) i (dalej: „Wnioskodawca”) w sprawie udzielenia pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej obowiązku uiszczania opłaty skarbowej od udzielonego aplikantowi adwokackiemu upoważnienia w sprawach z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym, postanawiam uznać stanowisko przedstawione we wniosku za prawidłowe.
3. Stan faktyczny/zdarzenie przyszłe przedstawione we wniosku
Z treści przedłożonego wniosku wynika, że Wnioskodawca w ramach prowadzonej działalności gospodarczej – kancelarii adwokackiej – udziela aplikantom adwokackim upoważnienia. Następnie dokument stwierdzający udzielenie w/w upoważnienia zostaje złożony w aktach sprawy z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym na obszarze m.st. Warszawy. W związku z powyższym, pytanie Wnioskodawcy brzmi: „Czy od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie upoważnienia aplikantowi adwokackiemu w sprawach z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym należy uiścić opłatę skarbową w wysokości 17 zł na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tekst jednolity: Dz. U. 2012 r. poz. 1282)?”.
4. Stanowisko wnioskodawcy
Zdaniem Wnioskodawcy, obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej w przedmiotowej sprawie nie powstaje.
5. Ocena stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym
Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2012 r. poz. 1282, z późn. zm.), opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii - w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Ponadto w myśl art. 6 ust. 1 pkt 4 w/w ustawy, obowiązek jej zapłaty powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii – z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy o opłacie skarbowej. Opłata za złożenie pełnomocnictwa – zgodnie z w/w ustawą – wynosi 17 zł.

Zgodnie z art. 77 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U z 2009 r. Nr 146, poz. 1188, z późn. zm.):

- a) po sześciu miesiącach aplikacji adwokackiej aplikant adwokacki może zastępować adwokata przed sądami, organami ścigania, organami państwowymi, samorządowymi i innymi instytucjami, z wyjątkiem Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego, Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Stanu (ust. 1);
- b) przez okres roku od daty zakończenia aplikacji wskazanej w zaświadczeniu o odbyciu aplikacji adwokackiej aplikant adwokacki może zastępować adwokata, w zakresie, o którym mowa w ust. 1 (ust. 2).

Przepis art. 87 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. nr 43, poz. 296, z późn. zm.; dalej: „k.p.c.”) wymienia w sposób wyczerpujący – z wyjątkami przewidzianymi w tej ustawie – osoby, które mogą pełnić w postępowaniu cywilnym funkcję pełnomocnika. Wśród tych osób są tzw. zawodowi pełnomocnicy, tj. adwokaci, radcowie prawni i rzecznicy patentowi, a także – na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 lipca 2002 roku o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. nr 126, poz. 1069 z późn. zm.) – prawnicy zagraniczni, którzy na gruncie przepisów prawa polskiego uzyskali status adwokata lub radcy prawnego. Oznacza to, że osoba spoza ustawowego kręgu nie może być skutecznie ustanowiona pełnomocnikiem, jej ustanowienie jest więc nienależyte w rozumieniu art. 379 pkt 2 k.p.c. Rygoryzm art. 87 okazuje się tym bardziej surowy, że czynności procesowe podjęte przez osobę niemogącą być pełnomocnikiem nie podlegają zatwierdzeniu przez stronę (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2004 r., III CZP 32/04, OSNC 2006, nr 1, poz. 2). Ograniczenie swobody wyboru pełnomocnika dotyczy zarówno wypadków ustanowienia pełnomocnika – przez udzielenie pełnomocnictwa – jak i wypadków tzw. dalszego pełnomocnictwa (substytucji); dalszym pełnomocnikiem ustanawianym na podstawie ustawowego upoważnienia może być tylko adwokat lub radca prawny (art. 91 pkt 3 k.p.c.), a na podstawie upoważnienia udzielonego przez mocodawcę – tylko osoba wymieniona w art. 87 k.p.c. (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1946 roku, CI 851/45, OSN 1947, nr 3, poz. 64). Zgodnie z art. 25 ust. 3 powołanej wyżej ustawy – Prawo o adwokaturze, gdy adwokat prowadzący sprawę nie może osobiście wziąć udziału w rozprawie lub wykonać osobiście poszczególnych czynności, może udzielić substytucji. Z kolei na podstawie art. 77 tej ustawy, adwokat może być – w określonych wypadkach – zastępowany przez aplikanta adwokackiego.

Prawodawca wyraźnie rozróżnia dalsze pełnomocnictwo (substytucję), o której także mowa w art. 91 pkt 3 k.p.c., od zastępstwa adwokatów i radców prawnych sprawowanego przez aplikanta. Brak jest podstaw do utożsamiania tych dwu przejawów działalności, choć niekiedy, zarówno w literaturze, jak i orzecznictwie podejmowane są próby rozmywania występujących różnic. Wynikają one albo z ich niedostrzegania, albo opierane są na tezie, że skoro aplikant – zastępca adwokata występuje przed sądem, to w rzeczywistości spełnia rolę pełnomocnika (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., II PZP 12/05, OSNP 2006, nr 13-14, poz. 199).

Oprócz względów normatywnych, za wyraźnym oddzieleniem substytucji od zastępstwa przemawiają także racje systemowe i konstrukcyjne. Należy podkreślić, że udzielenie dalszego pełnomocnictwa powoduje, iż substytutą oraz stroną łączy taki sam stosunek, jaki łączy stronę i pełnomocnika (por. także art. 106 k.c.). Wystawienie substytucji oznacza zatem, że strona ma dwóch (lub więcej) równorzędnych pełnomocników procesowych (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 1 maja 1935 roku, C.I. 3015/34, OSP 1936, poz. 7 i z dnia 19 kwietnia 1937 roku, C.II. 2959/36, "Przegląd Sądowy" 1937, poz. 508 oraz uchwała składu siedmiu sędziów - zasada prawna - z dnia 23 kwietnia 1938 roku, C.III. 1140/35, Zb.Urz. 1938, poz. 471). Wynikają z tego dalsze konsekwencje, zarówno procesowe (np. w zakresie doręczeń), jak i materialnoprawne (np. w zakresie odpowiedzialności obligacyjnej wobec mocodawcy). Inaczej jest w wypadku zastępstwa przez aplikanta; zastępca nie uzyskuje statusu pełnomocnika procesowego, gdyż działa jedynie za pełnomocnika (w jego imieniu) i nigdy – jak substytut – nie wchodzi w jego miejsce. Zastępca zastępuje adwokata (radcę prawnego), który udzielił mu upoważnienia i jakkolwiek jego czynności wywołują skutek wobec strony, to jednak nie dlatego, że jest jej pełnomocnikiem, lecz dlatego, że działa w imieniu pełnomocnika. Należy również zaznaczyć, że między stroną a zastępcą adwokata nie powstaje węzeł prawny, jaki zazwyczaj poprzedza udzielenie pełnomocnictwa procesowego, w związku z czym zastępca w zasadzie nie ponosi wobec strony odpowiedzialności obligacyjnej; ponosi ją wyłącznie wobec swego mocodawcy.

W świetle powyższego oraz w oparciu o powołane wyżej przepisy stwierdzić należy, że w przypadku substytucji (dalszego pełnomocnictwa) udzielonego przez adwokata innemu adwokatowi bądź radcy prawnemu istnieje obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej na zasadach określonych w ustawie o opłacie skarbowej. Natomiast w przypadku udzielenia aplikantowi adwokackiemu upoważnienia do zastępowania adwokata na podstawie art. 77 ustawy – Prawo o adwokaturze obowiązek w opłacie skarbowej nie powstaje, gdyż nie jest to pełnomocnictwo w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, jak również ustawy o opłacie skarbowej. Stanowisko takie potwierdza orzecznictwo sądowe, czego przykładem jest wyrok WSA w Gliwicach z dnia 2 kwietnia 2008 roku (sygn. akt I SA/GL 37/08) oraz NSA w Warszawie z dnia 12 września 2012 roku

(I OSK 464/12).

Biorąc powyższe pod uwagę, stanowisko Wnioskodawcy zawarte we wniosku o udzielenie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego uznać należy za prawidłowe.

6. Pouczenie

Wnioskodawcy przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie po uprzednim wezwaniu na piśmie właściwego organu - w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o wydaniu aktu lub podjęciu innej czynności - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm., dalej jako „ppsa”). Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa (art. 53 § 2 ppsa). Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działalność lub bezczynność są przedmiotem skargi.

z up. PREZYDENTA
MIASTA STOLECZNEGO WARSZAWY

Joanna Górkowska
Zastępca Skarbnika
m. st. Warszawy

NACZELNIK

URZĘDNIKA
URZĘDNIKA
URZĘDNIKA

Krzysztof Borkowski

Radca prawny
Anna Rogowiecka
25.10.2013 r.

Nowy Dwór Mazowiecki, dnia 1 września 2013 r.

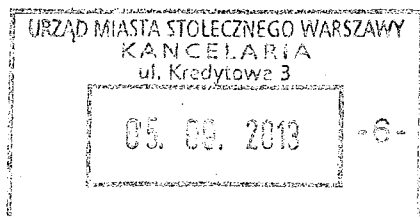
Prezydent m.st. Warszawy

pl. Bankowy 3/5, 00-950 Warszawa

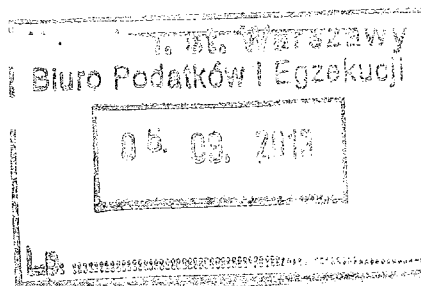
6180

G. Własiewicz
06.09.2013

Wnioskodawca:

KO-P/38495/13 2013-09-05 Bubak

Opłata: 40 zł

(art. 14f ustawy Ordynacja Podatkowa)

**WNIOSEK O WYDANIE INDYWIDUALNEJ INTERPRETACJI PRZEPISÓW
PRAWA PODATKOWEGO
w zakresie zdarzenia przyszłego**

Na podstawie art. 14j §1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja Podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r. poz. 749) oraz art. 12 ust. 1 i 2 pkt. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tekst jednolity: Dz. U. 2012 r. poz. 1282) wnoszę o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie zdarzenia przyszłego.

W związku z wykonywaniem działalności gospodarczej tj. prowadzeniem kancelarii adwokackiej wnioskodawca częstokroć udziela upoważniania aplikantom adwokackim. Następnie, dokument stwierdzający udzielenie upoważnienia zostaje złożony w aktach sprawy z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym na obszarze m. st. Warszawy.

PYTANIE:

Czy od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie upoważnienia aplikantowi adwokackiemu w sprawach z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym należy uiścić opłatę skarbową w wysokości 17 zł na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tekst jednolity: Dz. U. 2012 r. poz. 1282)?

STANOWISKO WNIOSKODAWCY:

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej (tekst jednolity: Dz. U. 2012 r. poz. 1282) opłacie podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii - w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Wskazany powyżej katalog jest enumeratywny. W przywołanym katalogu nie wymieniono instytucji upoważnienia, z czego wynika, iż czynności polegające na złożeniu dokumentu stwierdzającego udzielenie upoważnienia nie są obciążone daniną publiczną. Stanowisko, iż ustawodawca niejako zawarł instytucję upoważnienia w zakresie pojęcia „pełnomocnictwo” jest błędne. Zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze po sześciu miesiącach aplikacji adwokackiej aplikant adwokacki może zastępować adwokata przed sądami, organami ścigania, organami państwowymi, samorządowymi i innymi instytucjami, z wyjątkiem Sądu Najwyższego, Naczelnego Sądu Administracyjnego, Trybunału Konstytucyjnego i Trybunału Stanu. W celu wykonywania wyżej wymienionych czynności adwokat wystawia aplikantowi upoważnienia, w których określa zakres czynności, do których uprawniony jest aplikant. Mając na uwadze brzmienie art. 77 ustawy Prawo o adwokaturze należy stwierdzić, iż aplikant adwokacki nie uzyskuje statusu pełnomocnika, gdyż działa jedynie za pełnomocnika i nie wchodzi w jego miejsce. W tym duchu wypowiedział się również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 czerwca 2006 roku (III CZP 27/06, OSNCP 2007/3/42): *„Inaczej jest w wypadku zastępstwa przez aplikanta; zastępca nie uzyskuje statusu pełnomocnika procesowego, gdyż działa jedynie za pełnomocnika (w jego imieniu) i nigdy - jak substytut - nie wchodzi w jego miejsce. Zastępca zastępuje adwokata (radcę prawnego), który udzielił mu upoważnienia i jakkolwiek jego czynności wywołują skutek wobec strony, to jednak nie dlatego, że jest jej pełnomocnikiem, lecz dlatego, że działa w imieniu pełnomocnika.*

Należy również zaznaczyć, że między stroną a zastępcą adwokata nie powstaje węzeł prawny, jaki zazwyczaj poprzedza udzielenie pełnomocnictwa procesowego, w związku z czym zastępca w zasadzie nie ponosi wobec strony odpowiedzialności obligacyjnej; ponosi ją wyłącznie wobec swego mocodawcy.” Z uwagi na odrębny charakter upoważnienia i pełnomocnictwa zastosowanie wobec upoważnienia przepisów ustawy o opłacie skarbowej przewidzianych dla pełnomocnictw jest niezasadne. Tym samym należy uznać, iż nie podlega opłacie skarbowej złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie upoważnienia aplikantowi adwokackiemu w sprawach z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

Wnioskodawca oświadcza, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.

W załączeniu potwierdzenia uiszczenia opłaty.